סיפורו של הסנאי נוטקין

כתבה וציירה ביאטריקס פוטטר

ערוך לפי המהדורה משנת 1903

זהו סיפור על זנב. זנב ששייך לסנאי בשם נוטקין.
היה לו אח בשם גרגרן וגם בני דוד רבים. הם חיו בחורשה על שפת אגם קטן.

במרכז האגם ישנו אי מכוסה בעצים ושיחי אגוזים. ובין העצים עומד עץ אלון גדול וחלול בפנים. שם ביתו של אוח גדול בשם אוחי הזקן.

יום סתיו אחד, כשהאגוזים הבשילו
ועלי השיחים הצהיבו והאדימו,
נוטקין, גרגרן ובני הדוד שלהם יצאו
מהחורשה וירדו לשפת האגם.

הם עשו רפסודות קטנות מזרדים
ושטו אל האי כדי לאסוף אגוזים.
כל סנאי החזיק שק ומשוט גדול
ונפנף בזנבו בזמן ההפלגה.

הם לקחו גם איתם שלושה עכברים שמנים, כמתנה לאוחי הזקן, ושמו אותם ליד הדלת של ביתו שבאלון החלול. ואז גרגרן ויתר הסנאים קדו קידה יפה ואמרו:
"מר אוחי הזקן, האם תרשה לנו לאסוף אגוזים באי שלך?"

אבל נוטקין היה חצוף מאוד. הוא החל לרקד מעלה ומטה השר:

"זו חידה, זו חידה:
נראה מי אותה ידע.
אדום, תלוי על עץ ושורק."

ובכן, החידה הזו היא ישנה כמו הגבעות כאן סביב. מר אוחי לא שם לב לנוטקין. הוא עצם את עיניו והמשיך לישון.

הסנאים מילאו את השקים באגוזים
ובערב הפליגו חזרה הביתה.

אבל למחרת חזרו לאי. גרגרן
והסנאים האחרים הביאו איתם
חולד שמן, שמו אותו לפני דלת
ביתו של אוחי הזקן ואמרו:
"מר אוחי, האם תסכים שנאסוף
עוד קצת אגוזים?"

אבל נוטקין, שלא היה לו כל כבוד בפני האוח, התחיל לדגדג אותו בעלה דשא וזמזם:

"אני רוצה לשיר
אני אקפוץ על קיר
אם לא אקפוץ על קיר
לא אוכל לשיר."

מר אוחי התעורר פתאום, לקח את החולד וסחב אל ביתו.

הוא טרק את דלת הבית ישר
בפנים של נוטקין. וכעבור רגע עשן
כחלחל התיימר מצמרת עץ האלון.
נוטקין הציץ דרך חור המנעול ושר:

"בית מלא, חור קטן
רמטמטם, רמרמטן"

הסנאים חיפשו היטב ומילאו את השקים באגוזים. ורק נוטקין אסף בלוטי אלון צהובים ואדמדמים, ואחר כך ישב על גדם עץ ושיחק בהם כמו בגולות.

ביום השלישי הסנאים קמו מוקדם מאוד והלכו לדוג. הם דגו שמונה דגיגים שמנים כמתנה לאוחי הזקן. הם הפליגו שוב על הרפסודות ונחתו ליד עץ אגוז המלך הגדול.

גרגרן ושבעת הסנאים האחרים נשאו כל אחד דג. אבל נוטקין, שלא היה כנראה מחונך כמו שצריך, לא הביא כל מתנה.
הוא רץ קדימה ושר:

"כמה חול בחוף
כמה דגים בים
כשאדע
אהיה עשיר מכולם."

אבל מר אוחי הזקן לא התעניין בחידות כלל.

ביום הרביעי הביאו הסנאים שש חיפושיות, כל אחת עטופה בעלה של דולב המחוזק במחט של אורן. אך נוטקין שר בחוצפה, כרגיל:

"אוחי הזקן,
אוחי הזקן
אם לא יזוז
יהיה שמן"

הסנאים האחרים התחילו לחפש בין שיחי האגוזים, אבל נוטקין השתעשע במחטי אורן ועשה מהם כדורים דוקרנים.

ביום החמישי הביאו הסנאים גביע מלא דבש דבורים. הוא היה דביק מאוד והם לקקו את כפותיהם אחרי ששמו אותו על המפתן.
הם רדו אותו בהסתר מכוורות בר שעל הגבעה סמוכה לחורשה.
אבל נוטקין רק ניתר ושר:

"בום-בום
כולי חום
פגשתי חזיר
לא אפסיק לשיר"

מר אוחי הזקן גלגל את עיניו
בשאט-נפש על החוצפה הזו.
אבל את הדבש הוא אכל.

הסנאים מילאו את שקיהם הקטנים
באגוזים.
אבל נוטקין ישב על אבן גדולה
ושיחק כדורת בתפוח ואצטרובלים.

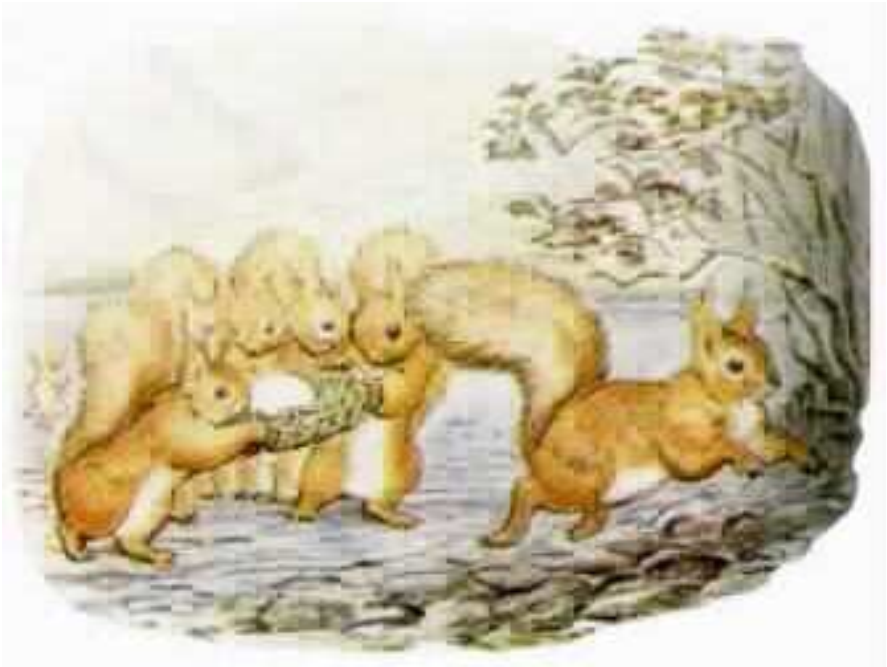

וביום השישי הסנאים באו בפעם
האחרונה. כמתנה לאוח הזקן
הביאו ביצה טרייה בסל אזוב.
אך לא נוטקין. הוא רץ קדימה ושר:

"אני שוכב על כר
ושר ושר ושר
ואם יהיה לי קר
אוי וי, יהיה לי מר."

מר אוחי הזקן התעניין דווקא
בביצים. הוא פתח עין אחת ועצם
אותה שוב, אבל לא הוציא מילה.

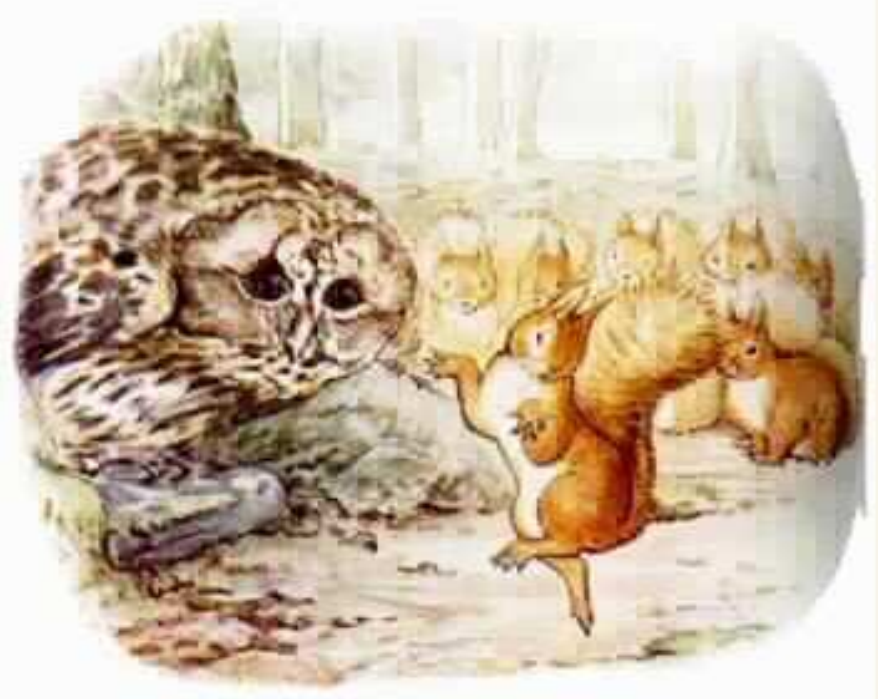

נוטקין נעשה חצוף ביותר.
הוא החל לקפץ ולשיר בקול.

"מר אוחי הזקן
אין לו אף שן
יש לו רק מקור
שרועד מקור."

הוא קפץ ורקד אך האוח הזקן עדיין לא אמר מילה.

ונוטקין התחיל שוב:

"הנה רוח
הנה רוח
לא יתן
לך לנוח"

הוא עוד עשה תנועה כמו רוח
וקפץ ישר על ראש של אוחי הזקן!
ואז נשמע רעש מוזר, כמו
התנגשות וגניחה חזקה.
הסנאים הסתתרו בין השיחים.

וכשהציצו בזהירות רבה והביטו בחור שבאלון..
ראו את האוח הזקן, יושב בשקט גמור על מפתן ביתו, כאילו לא קרה ולא כלום.
**

אבל נוטקין תקוע היה בכיס האפודה שלו!!

כן, זה נשמע כמו סוף הסיפור.
אבל לא כך הדבר.

אוחי הזקן לקח את נוטקין לביתו כדי לפשוט את עורו, כשהוא מחזיק אותו בזנב.
אבל נוטקין התחיל להתנגד, משך חזק והזנב שלו נקרע. הוא עלה בריצה במדרגות וברח דרך חלון עלית הגג.

ומאז, אם תפגשו את נוטקין
ותבקשו לחרוז לכם חרוז, הוא
יתחיל זרוק עליכם מקלות, ירקע
ברגליים ויצעק:
"קוק-קוק-קוק לכו מפה!"

וזה

הסוף